

Robert Sørensen: De ændringer til de to love, som den højtærede arbejdsminister har til behandling i dag, nemlig loven af 31. marts 1953 om ferie med løn og medhjælperloven af 31. maj 1961, er jo en følge af de love, som blev gennemført her i tinget den 13. marts 1963 om forlængelse af de kollektive overenskomster i 2 år til 1965 og overenskomstnævnets kendelse af 5. april 1963.

Det drejer sig om fordelingen af de millioner, som var stillet til rådighed for de i lovene nævnte formål. Feriegodtgørelsen skulle forhøjes med $\frac{3}{4}$ pct. til $7\frac{1}{4}$ pct.

Jeg skal ikke gøre mange kommentarer, men blot sige, at helhedsløsningen vel var en af de store opgaver, som hele samfundet vil takke den nuværende regering for. Man undgik en opslidende arbejdskamp, og man gav de dårligst stillede lønmodtagere en lønmæssig forbedring og løste en række sociale opgaver. De lovforslag, som vi behandler i dag, drejer sig netop om en af de her nævnte fordele.

Man kunne måske sige, at hele ferie-spørgsmålet og spørgsmålet om ferie med løn kunne have været løst uden for helhedsløsningen og være holdt helt uafhængigt af overenskomsterne og uden for de millionbeløb, der her er tale om. Man kunne gennemføre en ferieordning her, dersom arbejdsmarkedets parter ikke selv kunne blive enige om at fastlægge reglerne for en ferieordning, og gennemføre en 4 ugers ferie med løn om året i lighed med, hvad nogle af tjenestemændene har efter de er fyldt 50 år, nemlig 4 ugers ferie med fuld løn, og overlade til arbejdsmarkedets parter at fastlægge feriens afholdelse til et tidspunkt, hvor det er mest praktisk af hensyn til produktionen og den rationalisering, som foregår i hele industrien.

Spørgsmålet er, om man ikke kunne ordne denne 4 ugers ferie om året på den måde, at man f.eks. henledte arbejdsmarkedets parters opmærksomhed på, at de 14 dage af ferien kunne henlægges til om sommeren og de 14 dage til om vinteren.

Med det arbejdstempo, der er på arbejdspladserne i dag, ikke mindst hvor der er kvinder, og hvor der er industri, der er stærkt rationaliseret, tror jeg, det var meget passende, om man fik 14 dages ferie om sommeren og 14 dages ferie om vinteren. Dersom arbejdsmarkedets parter ikke selv kan blive enige om at gennemføre sådanne forbedringer på hele ferieområdet eller måske på arbejdstidsforkortelsesområdet, så ville det vel være rimeligt, om det høje folketing vedtog at tage en revision op af selve ferieloven og medhjælperloven.

I øvrigt skal jeg henvisse til den højtærede arbejdsministers fremsættelsestale, hvori der jo siges, at regeringen er opmærksom på, at der er en hel række andre spørgsmål, som trænger sig på. Som det fremgår af fremsættelsestalen, kan der således være tale om omlægning af ferieåret og feriegodtgørelse under sygdom og tilskadekomst.

Mit parti finder, at det er ganske rimeligt, at de forbedringer, der er blevet gennemført på de områder, som var overenskomstdækket, også tilgodeser de øvrige medarbejdere på arbejdsmarkedet, og derfor skal jeg på mit partis vegne ganske kort anbefale disse 2 lovforslag til en hurtig behandling i det høje ting.

Jacob Sørensen: Vor nuværende lovgivning på ferieområdet bygger som bekendt på princippet om, at der skal gives ferie med fuld løn eller for de korttidsansatte ydes en feriegodtgørelse, der skal svare til ferie med fuld løn, og det er beregnet, at $6\frac{1}{2}$ pct. så nogenlunde dækker dette. Disse $6\frac{1}{2}$ pct. ønsker man nu at forhøje. Det er et resultat af helhedsløsningen, forstår man, og det lovforslag, der nu foreligger, bryder fuldstændigt med de hidtil gældende principper, idet man med denne forhøjelse indfører det princip, at feriegodtgørelsen kan være større, end lønnen egentlig kunne være i ferien. Den forhøjelse, der foreslås, udgør $\frac{3}{4}$ pct., og når man lægger det til de $6\frac{1}{2}$ pct., skal der altså ydes $7\frac{1}{4}$ pct. Der bliver på denne